

og Meningen er altsaa den, at den der Tale om Begyndelsen paa det Retsforfølgning. Den kan ikke være Tale om Arbejdet i den Fængsels, hvorefter den følger Tiltale. Det er Betydningen, og anden Betydning kan der ikke være. Sagen er ogsaa den, som jeg strax skal komme til, at hele denne Bestemmelse hænger sammen med Spørgsmaalet om Rigsdagens Ufræntelighed, hænger sammen med alle de Bestemmelser, der sigte paa, at der ikke vilkaarligh kan gribes ind i Rigsdagens Frihed, hverken fra Regeringens eller fra Landen Side. Derfor er den Bestemmelse fuldkommen rigtig, at under stærke politiske Kampe, hvor Flertallet og Mindretallet maa stå hinanden meget nær i Antal, kan der ikke vilkaarligh af Regeringen eller andet Steds fra gribes ind paa en saadan Maade, at der søes et Tryk enten paa det ene eller det andet Thing eller paa Rigsdagen i dens Helhed, et Tryk der ved, at der sker Forfølgning i med enkelte Rigsdagsmænd, uden at der er tilbrækkelig Grund til denne Forfølgning. Men det kan ikke være og har aldrig været konstitutionel Ret, at den, der har forbrudt sig mod Loven, skal beskyttes, fordi han er Medlem af Rigsdagen; det er Noget, der fornuftigvis ikke kan være eller har været Tale om, og derfor er ogsaa hele den Slutning, hvor man siger: Det har ogsaa og fornemmelig været den, at afværge Udenforstaaendes forstyrrende Indgriben i Rigsdagens Forhandlinger og Arbejde og i at værne om Rigsdagens Ret til selv at skjønne over, hvorvidt den kan og bør undvære de enkelte Medlemmers Deltagelse i Arbejdet. Men her er der ikke Tale om, at Noget kan gribe vilkaarligh ind. Naar Vedkommende er dømt, er hans Lovovertrædelse bevist, og saa er der slet ikke Tale om nogen vilkaarligh Indgriben, og det kan saa meget mindre være Tilfældet, som man maa spørge, hvad Mening er der da i Tilføringen i § 57, medmindre han er greben paa fersk Gjerning. Meningen dermed kan jo dog kun være den medmindre det Faktum, at han har begaaet en Lovovertrædelse, er bevist. Hvad skulde det ellers bethede? Andet kan der dog ikke ligge dertil, men dertil kommer endnu, at den opstillede Grundfættning vilde føre langt videre. Var det nemlig virkelig Meningen, at fordi et Flertal i et Thing udsæde en Mand fersk, skjøndt han var dømt til Straffefængsel, skulde han ikke kunde fængsles, maatte det føre til, at den Vedkommende, naar han var fængslet i Forveien, maatte løslades. Thi Rigsdagen har jo samme Trang til den Mand's Arbejde, enten han er fængslet, før den kommer ind, eller han først fængsles, efter at den er kommen ind. Saa det vilde

føre endnu langt videre, nemlig til den Urimelighed, at naar en Mand var dømt, ikke blot til simpelt Fængsel, men til Lovens højeste Straf af Fængsel, skulde Flertallet i Thinget kunne sige, vi have Brug for Mandens Arbejde, og derfor skal han løslades. Nei, det kan ikke være og har ikke været Meningen. Meningen er kun den, at ingen vilkaarligh i Retsforfølgning maa etableres mod nogen Rigsdagsmand, og det er Konsekvensen, som jeg nylig udtalte, af Grundfættningen om Rigsdagens Ufræntelighed, af de forskjellige konstitutionelle Regler, hvorved man i det Hele søger at værne om de forskjellige Regeringsmyndigheders Ufræntelighed og Frihed, og den skulle vi holde fast paa, men vi skulle ikke indlade os paa at opstille Sætninger og Krav, som faktisk ikke ere blevne gennemførte og fornuftigvis aldrig ville eller kunne blive gennemførte. Altsaa skulle vi heller ikke vedtage Beslutninger, som efter min Mening mere end noget andet ere nedbrudende for Thingets Anseelse, og det er det, at vedtage Noget, som intet Menneske bryder sig om. Nei, lad os fast holde den Ret, vi have, at vilkaarligh Forfølgelse skulle vi værne imod, og lad os gennemføre dette. Derfor tillader jeg mig at anbefale, at vi i Stedet for at vedtage den Beslutning, som er indstillet af Flertallet, vedtage simpelthen at gaa over til Dagsordenen.

Ordføreren (H. S. Holm): Da det ærede Medlem (Gad) som er Ordfører for Mindretallet, saa udførlig havde udviklet sin Betragtning i Betænkningen, og Flertallet havde været derpaa, forudsatte jeg, at jeg ikke behøvede for fjerde Gang at optage den samme Diskussion, som tidligere om Ordet „fængsles“. Men da det ærede Medlem har troet, at det var rigtigt at gjentage sine vise Ord i Betænkningen her i Thinget, maa jeg bede det høje Thing om Overbørenhed, hvis jeg ogsaa skulde komme til at gjentage adskillige af Flertallets, som jeg haaber, ikke mindre vise Ord i Betænkningen. Det ærede Medlem vil gjerne føre det Hele hen til Spørgsmaalet om Betydningen af Ordet „fængsles“, og jeg skal følge ham paa denne Bet. Det ærede Medlem udtalte en Sætning, som jeg mener, vi skulle slaa fast, nemlig den, at man har ikke Lov til at sige, at der staar vel saaledes og saaledes, men det skal bethede noget Andet, end det staar, og jeg vil bede det ærede Medlem holde sig denne sin Grundfættning efterrettelig. Saa vil han slet ikke kunne komme ind paa hele det Standpunkt, hvorpaa han nu staar. Der staar nemlig i § 57, at en Rigsdagsmand